

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 69.581 van 13 november 1997
in de zaak A. 76.189/IX-743.**

In zake : Peter WITTEVRONGEL,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. LUST,
kantoor houdende te BRUGGE,
Burggraaf de Nieulantlaan 14

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Landbouw en de Kleine en Middel-
grote Ondernemingen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat op 30 oktober 1997 namens Peter WITTEVRONGEL werd ingediend door zijn raadsman A. LUST, advocaat te Brugge, om, bij wege van uiterst dringende noodzakelijkheid, de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van :

"art. 4 § 1, tweede lid, en art. 5, tweede lid, van het Koninklijk Besluit van 8 september 1997 betreffende maatregelen inzake de verhandeling van landbouwdieren, ten aanzien van bepaalde stoffen of residu's daarvan met farmacologische werking, bekend gemaakt in het Belgisch Staatsblad van 7 oktober 1997";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 31 oktober 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 november 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad
A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. LUST,
die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat
A. VASTERSAVENDTS, die verschijnt voor de verwerende
partij;

Gehoord het eensluidend advies van Adjunct-
auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1
en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State
slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij
uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten
onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringen-
de noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen
worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevoch-
ten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de
onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of
verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel
kan berokkenen;

Overwegende dat de verwerende partij opwerpt
dat verzoeker in casu niet doet blijken van "een wettig
en geoorloofd belang bij het schorsingsberoep bij
uiterst dringende noodzakelijkheid", aangezien hij de
hormonenproblematiek kent en op zijn "bedrijf positieve
dieren werden vastgesteld ondanks de herhaalde en
recente strafrechtelijke problemen van zijn vader met de
hormonenwetgeving"; dat deze exceptie slechts moet
onderzocht worden indien zou blijken dat aan de cumula-
tieve schorsingsvoorwaarden vereist door artikel 17, § 1

en § 2, van de gecoördineerde wetten is voldaan, hetgeen ten dezen niet het geval is;

Overwegende, wat de voorwaarde van de "uiterst dringende noodzakelijkheid" betreft, dat verzoeker stelt hetgeen volgt :

"Het bekritiseerde besluit treedt in werking op 01 november 1997. Niet alleen kan verzoeker vanaf die dag het bezoek verwachten van de bevoegde ambtenaren van de Dienst om de merking te effectueren, het gerucht loopt dat de ambtenaren inderdaad vanaf 03 november as. effectief de baan opgaan en stelselmatig tot merking zullen overgaan. Bij wie in de laatste 12 maanden positieve dieren werden aangetroffen, laat het gewraakte artikel 4 § 1, 2de lid, immers toe onmiddellijk tot merking over te gaan, zonder dat eerst nog nieuwe vaststellingen moeten gebeuren en zonder dat eerst door een rechter over het al of niet naar eis van recht bewezen zijn van enig strafbaar feit moet geoordeeld worden (quod non in casu, gezien het normaal te verlenen ontslag van rechtsvervolging bij toepassing van art. 10 § 5 van de hormonenwet van 15 juli 1985).

De rampzalige gevolgen van deze illegale retroactieve reglementaire normen dreigt zich dus iedere dag te realiseren, en is alleszins niet meer nuttig te voorkomen via een gewone schorsingsprocedure. In zulk geval moet men in redelijkheid aannemen dat er uiterste dringendheid is, in de zin van de gecoördineerde wet.

Verzoeker heeft ook met de nodige spoed gehandeld. Pas begin deze week kreeg hij toevallig een artikel te lezen, verschenen in 'De Boer en de Tuinder' van 17 oktober 1997 onder de titel 'Opvolging runderen via Sanitel. Verhandeling van landbouwdieren met risiduen aan banden gelegd'. Eerder had verzoeker vage geruchten opgevangen dat zulke regeling mocht verwacht worden, maar dat ze reeds effectief op 7 okt. II. in het Staatsblad bekend werd gemaakt, was hem totaal onbekend.";

Overwegende dat verzoeker aldus aanvoert dat hij pas begin van de week van 26 oktober 1991 toevallig een artikel las, verschenen in "De Boer en de Tuinder" van 17 oktober 1997 onder de titel "Opvolging runderen via Sanitel. Verhandeling van landbouwdieren met residuen aan banden gelegd", dat hij reeds eerder vage geruchten had opgevangen dat zulke regeling verwacht

mocht worden en dat het hem totaal onbekend was dat het bestreden besluit reeds in het Belgisch Staatsblad van 7 oktober 1997 was bekendgemaakt;

Overwegende dat degene die zich beroept op de "uiterst dringende noodzakelijkheid" ten minste zelf steeds alert en bijdehands moet reageren, op straffe van anders precies door zijn getalm de indruk te wekken dat hij zelf niet gelooft in de absolute noodzaak om zijn toevlucht te nemen tot de hoogst uitzonderlijke procedure van de "uiterst dringende noodzakelijkheid";

Overwegende dat het bestreden koninklijk besluit, als reglementaire tekst, krachtens artikel 190 van de Grondwet, bekendgemaakt diende te worden in het Belgisch Staatsblad; dat deze bekendmaking, overeenkomstig artikel 4 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State in principe de beroepstermijn doet ingaan, zodat in casu de termijn van zestig dagen inging op 8 oktober 1997; dat de vordering tot schorsing werd ingesteld op 30 oktober 1997, dit is 23 dagen later of hetzij na het verstrijken van meer dan één derde van de beroepstermijn; dat verzoeker aldus klaarblijkelijk te lang heeft gewacht met het instellen van de schorsingsvordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid;

Overwegende dat echter het probleem rijst of verzoekers talmen niet wordt verschoond door het gegeven dat de door hem bestreden maatregelen slechts beschreven werden in "De Boer en de Tuinder" van 17 oktober 1997, een artikel waarvan hij, naar eigen zeggen, slechts begin van de week van 26 oktober 1997 kennis zou hebben genomen;

Overwegende dat vooreerst moet worden opgemerkt dat de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad een

wettelijk vermoeden van kennis in hoofde van alle burgers schept ("nemo censetur ignorare legem"), zodat om die reden alleen reeds verzoekers excuus, formeel, dient te worden verworpen; dat trouwens indien verzoekers redenering logischerwijs zou doorgetrokken worden dit tot de wel absurde conclusie zou leiden dat de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad van het bestreden koninklijk besluit geen enkele zin zou hebben, zolang er ook in "De Boer en de Tuinder" geen publiciteit is aangegeven; dat aldus de finaliteit van zowel de bekendmakingsverplichting, als van het instellen van beroepstermijnen tot dode letter zou verworden;

Overwegende dat bovendien uit de gegevens van de zaak blijkt dat in maart 1997 door de bevoegde ambtenaren van het Instituut voor Veterinaire Keuring een controle werd uitgeoefend op verzoekers mestveebedrijf, waarbij vastgesteld werd dat bepaalde dieren behandeld waren met een verboden product, dat lastens verzoeker een proces-verbaal werd opgesteld en een gerechtelijk onderzoek lopende is en dat verzoeker toegeeft dat hij reeds "eerder" "vage geruchten" had opgevangen dat de regeling die hij nu bestrijdt mocht verwacht worden; dat de op verzoekers bedrijf gedane vaststellingen, gekoppeld aan het gegeven dat verzoeker verwachtte hetgeen er inderdaad uiteindelijk is gekomen, hem precies tot de allergrootste waakzaamheid hadden moeten aanzetten, in ieder geval tot meer waakzaamheid dan hij nu heeft betoond;

Overwegende dat deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers optreden de negatie zelve van de uiterst dringende noodzakelijkheid is, zodat de vordering tot schorsing dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij wege van uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien november 1900 zevenennegentig, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	A. BEIRLAEN,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

A. BEIRLAEN.